

δαγκατός επίθ. Ἀθῆν. δαγατός Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκάνω.

Δαγκαστός, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δαγκατὸ σφαιρίδιο (φράσις λεγόμενη κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ δηλοῦσα τὸ καταψηφιστικὸν σφαιρίδιον) Ἀθῆν. Θὰ δοῦ ρίξω μαῦρο καὶ δαγατὸ (ὁμοία μὲ τὴν προηγουμ.) Κεφαλλ. Συνών. βλ. εἰς λ. δαγκαστός.

δάγκειος ὁ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ διεθνoῦς ὅρου *dengue*.

Λοιμώδης νόσος, ἐλάχιστα θανατηφόρος, χαρακτηριζόμενη διὰ πυρετοῦ, διαρκοῦντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ 7 - 8 ἡμέρας, ἐντόνων ἀρθρικῶν καὶ μυϊκῶν πόνων, χαρακτηριστικοῦ πολυμόρφου ἐξανθήματος καὶ ἐξασθενήσεως τῶν σωματικῶν δυνάμεων καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἐξακολουθοῦσης ἐπὶ μακρὸν σύνθηθ.

δαγκιὰ ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Ἡλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Ν. Πολίτ., Παραδ. 2,801 *dagia* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάγκα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ.

1) Τὸ δῆγμα ἐνθ' ἄν.: Μόκαμε νιὰ δαγκιὰ 'κεῖν' τοῦ διαουλόσ' ἄλλου! Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τό 'καμα οὐλοῦ δαγκιές τοῦ χιράζ' τ' πιδιοῦ αὐτόθ. || Παροιμ.

Τ' ἀντρός ἡ ξυλιά εἶναι φιδιοῦ δαγκιὰ (ὁ δαρμὸς τῆς γυναικὸς παρὰ τοῦ ἀνδρός εἶναι δι' αὐτὴν βαρὺ ἠθικὸν πλῆγμα) Πελοπν. (Γορτυν. Ἡλ.) 2) **Δαγκαματιά** 3, τὸ ὄπ. βλ., Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)—Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν.: Δῶσε μου μία δαγιὰ ψομί μὲ δύο βλαστάδες (= τσακιστὲς ἐλιές) Μαχαιρᾶδ. Κουπιὰ καὶ δαγκιὰ τό 'χαν τότε (ἡ φρ. δηλοῖ τὸ ἐπίπονον τῆς ἐργασίας τῶν κωπηλατῶν, οἱ ὅποιοι ἐτρώγον κατὰ τὴν ὥραν τῆς κωπηλασίας μὴ διαθέτοντες ἄλλον χρόνον) Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. δαγκαματιά 3.

δαγκοπιάνω ἐνιαχ. δακοπιάνω Νάξ. (Κωμιακ.)

Ἐκ τῶν ρ. δαγκώνω καὶ πιάνω καθ' ἀπλολογίαν.

Προγευματίζω ἐνθ' ἄν.: Πᾶμε νὰ δακοπιάσωμε. Συνών. γεματίζω, κολατσίζω, ξενηστικώνομαι.

δαγκόπιασμα τό, ἐνιαχ. δακόπιασμα Νάξ. (Κωμιακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκοπιάνω.

Τὸ πρόγευμα ἐνθ' ἄν. Συνών. γέμα 3, κολατσικό, κολάττισμα, ξενηστικώμα, πρόγεμα, προσμπούκι, πρωινό.

δακορροῦφημα τό, ἐνιαχ. δακορροῦφημα Στερελλ.

(Αἰτωλ.) δακορρόφημα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. δακορροῦφω.

Τὸ τρώγειν ἄρτον ξηρὸν καὶ πίνειν συγχρόνως ὕδωρ ἐνθ' ἄν. Συνών. δακορροῦφι.

δακορρουφητός ἐπίθ. ἐνιαχ. δακορρουφητός Εὔβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. δακορροῦφω.

Ἐπὶ γάλακτος, ὅταν τοῦτο ροφᾶται ὑπὸ τοῦ τρώγοντος συγχρόνως ἄρτον ἐνθ' ἄν.: Δὲν εἶχαμι χ' λιάρια καὶ τὸ φάγαμι δακορρουφητὸ Εὔβ. (Στρόπον.)

δακορροῦφι ἐπίρρ. ἐνιαχ. δακορροῦφι Εὔβ. (Στρόπον.) δακορροῦφ' Εὔβ. (Αἰδῆψ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δακορροῦφω.

Τρώγω δάκνων καὶ ροφῶν ἐναλλάξ ἐνθ' ἄν.: Τρώων δακορροῦφι Εὔβ. (Στρόπον.)

δακορροῦφω ἐνιαχ. δακορροῦφω Λεξ. Αἰν. δακορροῦφον Εὔβ. (Στρόπον.) δακορροῦφον Στερελλ. (Αἰτωλ.) δαγκ' φάου Στερελλ. (Γραν.) 'γκορροῦφον Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τῶν ρ. δαγκώνω καὶ ροφῶ.

Τρώγω ἄρτον καὶ πίνω παραλλήλως ὕδωρ ἢ γάλα ἢ οἶνον ἐνθ' ἄν.: Τότι πού ἤμ' να νέους, δακορροῦφαγα τοῦ ψουμάκι μ' μὴ κρασί, ἃς ἦταν καὶ προῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σήμερα προσφαί δὲν ἔχον' θὰ δακορροῦφήσου τοῦ ψουμάκι μ' καὶ θὰ πλαϊάσουν αὐτόθ. Ἰγὼ θὰ δακορρουφήσου, δὲ θέλον τριφτό (τριφτό ἐνν. γάλα= τὸ γάλα τὸ περιέχον τετριμμένον ἄρτον) Εὔβ. (Στρόπον.) Δὲ μποροῦ νὰ φάου τοῦ γάλα τριμμένον, τοῦ δαγκ' φάου καλύτιρα Στερελλ. (Γραν.) Δὲν ἔχον προσφαί, πᾶρι λίγον ψουμί, νὰ τοῦ 'γκορροῦφῇς μὴ νιρὸ αὐτόθ.

δάγκος ὁ, Πελοπν ('Αναβρ. Βλαχοκερασ. Γεράκ. Δαιμον. Καμίν. Λακων. Ὀλυμπ.)—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. δάγος Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Μάν. Φλομοχ.) δάγκους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ζάγκος Πελοπν. (Βλαχοκερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκώνω.

1) Τὸ ἰσχυρὸν δάγκαμα Πελοπν. (Βλαχοκερασ. Κίτ. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῦ 'δωσε ἓνα δάγο 'ς τὸ χέρι τσαὶ τοῦ τὸ μάτωσε Κίτ. Μάν. Τόκαμι ἓνα δάγκον τοῦ σ' ἄλλί, π' δὲ γιρεῦ' ποντέ (γιρεῦ' = θεραπεύεται) Αἰτωλ. Μ' ἓνα ζάγκο 'ς τὸ πόδι τόκοφι κομμάτι κριάς τὸ ἀγριόσκυλλο Βλαχοκερασ. 2) Τὸ πτηνὸν Ἀετομάχος ὁ ἐρυθροκέφαλος (*Lanius senator*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀετομαχιδῶν (*Lanidae*), ἡ τῶν ἀρχαίων δακνῆς καὶ δακνὴς Πελοπν. ('Αναβρ. Γεράκ. Γέρμ. Δαιμον. Καμίν. Λακων. Ὀλυμπ. Φλομοχ.)—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀετομαχολιάριζα, ἀετομάχος, ἀκριδομάχος, δαγκανᾶς, δαγκανιάρης 2, δαγκανιόρι, δαγκανούρα 4, δάγκας, κεφάλας, κεφαλάς, κέφαλος, κοκκινόδαγκος, λιάριζα, λιάρος, παρδαλόδαγκος, πελίστερος, πλουμίδης, τρυγονολιάριζα, τσαρουχάρης, τσαρουχοπάτης.

δαγκούνα ἡ, Μακεδ. ('Ελευθερ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δημητσάν. Ἡλ. Λάμπ. Μανιάκ. Παιδεμέν. Πάτρ.)—Λεξ. Βλαστ., 344 *dagouna* Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάγκος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦνα. Ὁ σχηματισμὸς πιθανῶς κατὰ τὸ γάντζος-γαντζοῦνα.

1) Ἐκατέρω τῶν χηλῶν τοῦ καρκίνου Μακεδ. ('Ελευθερ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δημητσάν. Ἡλ. Λάμπ. Μανιάκ. Παιδεμέν. Πάτρ.) Κεφαλλ.: Ὁ μαλλιανοκάβουρας ἔχει κατὰ ἔρμες δαγκοῦνες, πού, ἅμα σὲ πιάσουνε, μπορεῖ νὰ σοῦ κόψουνε τὸ δάχτυλο Γαργαλ. Ὁ ἀταροκάβουρας ἔχει ἀταρες δαγκοῦνες (ἀταρος = ἰσχνός, καχεκτικός) αὐτόθ. Μοῦ 'δωκε ἡ Θανάσω νιὰ δαγκούνα 'πὸ κάβουρα νὰ δῆνε κρεμάσω 'ς τὸ λαιμὸ τοῦ δράκον μου γιὰ τὸ μασκαμὸ (δράκος = νῆπιον ἀβάπτιστον, μασκαμὸς = βασκαμὸς) Παιδεμέν. Ὁ κάβουρας τὸν ἔσφιγε μὲ τὴς δαγοῦνες του νὰ τὸν πνίξη Κεφαλλ. Τοῦ κάβ'ρα ἡ δαγκούνα κάβ' γιὰ τοῦ μάτ' (δι' ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας) Ἐλευθερ. Τότες ὁ κάβουρας φυλάει, ὅπου τοῦ ἔφερε τὸ φίδι τὸ κεφάλι του προστά 'ς τὴς δαγκοῦνες του καὶ ἀμέσως τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ σφιχτά (ἐκ παραμυθ.) Πάτρ. Συνών. βλ. εἰς λ. δαγκάνα 1.

